

சாக எத்தனிக் கும் பதோதெல் லாம் தனது பிள்ளைகளின் முகங்களும் அவர்களின் எதிர் காலமும் அவளுக்கு கண் முன் வருகின்றது. வாழ்நினைக்கும் பதோதெல் லாம் அவளுக்கு நடந்த கொடூர சம்பவங்கள் வழக்கையில் பிடிப்பில் லாமல் சாவுவரை துரத்துகிறது. சாகவும் துணிவற்றவளாகவும் வாழவும் பிடிக்காதவளாகவும் தனது பிள்ளைகளின் எதிர் காலத் தை எண்ணி கனடாவுக்கு நடபை பிணமாக வந்து சேர்ந்தாள் ஆதிரையாள்.

புது நாடும், புது இடம் , பார் க்குமிடமெல்லாம் மகேதத்தை எட்டித்தொட நிற்கும் கட்பிடங்கள் , புது மனிதர்கள் , சட்டென்று ஓட்டமுபியாத சமீபம் , புது மொழி, ஏதிலியாய் பிடுங்கி எறியப்பட்ட மன உறுத்தல் . எல்லாவற்றையும் மீறி இவற்றுக்கும் தானும் கால பதித்திடவணும் என்ற பறப்பு. அவளடைய பழைய நினைவுகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பற்றம் பின்னுக்கு ஒதுக்கி ஓடுக்கிவிட்டு மற்றவர்களோடு சேர்ந்து தானும் ஓட எத்தனித்துவிட்டாள் . இவளை எல்லாவற்றுக்கும்பால் அவள் நாளாந்தம் சந்திக்கும் உடன் பிறவா சக மனிதர்கள் அவள் மனதில் ஏதோ ஒரு மலையில் ஓடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பழைய ஞாபகங்களான ஒரு காவணும் தட்டியிழைப்ப முயற்சிக் காமல்லில்லை. எப்போதெல்லாம் அவளுக்கு மனம் சலித்துப்போகாதோ அப்போதெல்லாம் தன் பிள்ளைகளின் முகங்களான கண்ணுக்குள் கொண்டுவந்து தன்னையூற்றப்படுத்திக் கொள்வதில் திறைசிபற்ற தொடங்கினாள் . இன்னமும் மாறாமனங்களான கொண்ட மனிதர்களான எண்ணி அவள் மனதில் ஒரு மலையில் இங்கும் நிம்மதியாக இருக்க முடியுமால் போய் விடும்போது என்ற பயம் அவளுக்கு இருந்து கொண்டே இருந்தது. எதெல்லாவற்றையும் மறக்கவணும் என்று இங்கு வந்தாளோ அதற்கு எதிர் மாறாகவே இங்கும் அவளுக்கு இருந்தது.

ஆதிரயாள் வன்னியில் ஓர் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். வறுமடைபட்டினி எல்லாத்தகுகும் மலோகபிள்ளைகளின் பதிப்பையும் கருத்திற்கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஆதிரயாளின் அம்மம்மாவின் வீட்டில் ஆதிரயாளையும் தம்பியையும் குடும்பத்தார் விட்டிருந்தார்கள். பன்னிரண்டு வயது நிரம்பிய ஆதிரயாள் அம்மம்மாவின் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கினாள். காலம்

நகரத் தொடங்கியதுஎன்ற தியது. இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைகொண்டிருந்த காலம். பள்ளிகுப் போகும் போதெல்லாம் இராணுவம் வீதிகளில் துப்பாக்கியை நீட்டி வலிகளில் பதுங்கி நின்ற போதெல்லாம் அதை பார்த்து ரசித்து, விளையாட்டாக திரும்பி பார்க்கக் கூடிய மனத்தைத் தவிர 'ஏன் இவர்கள் நிற்கிறார்கள்' என்ற கேள்வியை கேட்டுப் பார்க்கக் கூடிய பக்காவம் கூட அவளிடமிருக்கவில்லை.

அம் மம் மாவிற் கு துரத் துச் சொந் தங் கள் என் று அம் மம் மா சொன் ன மாமாமார் வீ ட் டுக் கு வந் து சாப் பிட் டுப் போவதும் , அவர் களை சந் திக் க சில அண்ணன் மார் வருவதும் அம் மமா விறாந் தையில் இரூந் து துருவன எட் டிப் பாரத் துக் கொண் டிருப் பதும் வழமையானவை. சில வளேகைகளில் ஒரு சிலர் இரவில் தங்கி நின்று மறுநாள் விடியுமுன் போவதும் வழமை. அந் த மாமாமார் கததைத் துக் கொண் டிருக் கும் போது ஆதிரையாளும் தம் பியும் படுக் கைக் கு போய் விடுவார்கள் . விடியுமுன் மாமாமார் போனபின் பே எழும் புவார்கள் . இதில் லாம் ஆதிரையாளரைப் பொறுத் த மட் டில் அம் மம் மாவின் துரத் துச் சொந் தக் காரர்கள் . அம் மம் மாவும் அப் பதித் தான் சொல்லி வதைத் திருந் தாள் . இதில் அவள் பரிதும் அக் கறை காட் டிக் கொள்ளவாழில் லை. அதுக் கான தவேயும் அவளாக் கிருக் கவில் லை. பள்ளிக் குப் போவதும் வீ ட் டுக் கு வருவதும் , வீ ட் டுக் கு வந் தவாடன் சாப் பிட் டுவிட் டு தம் பியையும் கட்டிக் கொண்டு அயலட் டைப் பிள்ளைகளோடு சரேந் து சிவனடியாரின் தோட் டக் காணிக் குள் விளையாடவதும் அவளின் உலகம் .

அன்றைய அதிகாலநேரம் வீட்டில் எல்லோரும் பரபரப்பாக இருந்தார்கள். அந்த அரவத்தில் ஆதிரயாளும் விழித்துக் கொண்டாள். வீட்டைச் சுற்றி நாய்கள் ஓலமிடுவதும் இடகை கிடையே வேற்றுமொழி உரையாடலும் அவளுக்கு காதில் விழுந்தது. அம்மம்மா அவளை பார்த்து சத்தம் போடாமல் படுக்கச் சொல்லி வாயில் விரலை வைத்து சைகை காட்டினாள். கட்பிலில் படுத்திருந்த மாமா இறங்கி கட்பிலுக்கு கீழே போய் படுத்துக் கொண்டார். ஆதிரையாளன் அந்தக் கட்பில் போய் படுக்கச் சொன்னார்கள். பாயில் நிலத்தில் படுத்திருந்த அவளின் தம்பியையும் அம்மம்மா தூக்கி கட்பிலில் கிடத்திவிட்டார். 'அக்காமுன்னாலுள்ள கதிரையில் இருந்து கொண்டாள். அம்மம்மா அறை கதவின வாசலில் நின்று கொண்டார். சிறிது நேரத்தில் வாசலதை தாண்டி அறைப் பக்கம் வழியாக வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் கதவின வாசலில் வழிமறித்தால் போல் நின்ற அம்மம்மாவை நெத்தியில் சூட்டார்கள் அம்மம்மா அப்படியே தூக்கி எறியப் பட்டு மலையில் விழுந்தார், அந்த நேரத்தில் யன்னல் பகுதியால் வந்த தோட்டாக்கள் அக்காவின் காலில் பட்டு துளத்தை துச்சகைகள் நிலத்திலும், சுவரிலும் தறித்துச் சிதறியது, வீட்டுக்குள் வந்த இராணுவத்தினர் அவகைளபை

2002ம் ஆண்டு வரை பல களங்களாகக் கண்ட ஆதிரையாளர் சமாதான ஒப்பந்த காலத்தில் தன்னுடன் இருந்த தளபதி நிலைப் போராளியை திருமணம் செய்து கொண்டு இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயானாள். தளபதியின் மனைவி என்ற அந்தஸ்த்தில் பல கடனிலைப் போராளிகளின் மதிப்புக் குறியவளமானாள். இந்தத் திருமணத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரைக் குறைத்து வாரப்பாடு இருக்கவில்லை. ஏதோ மகன் செய்திட்டான் என்ற நிலையில் ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் கட்டும்பு உறவுகள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் போர் தொடங்கியது. நான்காம் கட்ட ஈழப் போர் தொடங்கிய போது மன்னார் தரை வழிப் பாதையால் முன்னேறிய இராணுவ முறியடிப்பு தாக்குதலில் களமிறங்கிய தளபதிகளும் ஆதிரையாளின் கணவனும் ஒருவர். தாக்குதலில் விடூதலைப் புலிகளின் நிலைகொண்டிருந்த நிலப் பரப்பை இராணுவத்தினர் கைப்பற்றினர். தொடர்ந்த வலிந்த தாக்குதலினால் இராணுவத்தின் பின்தள்ளி மீண்டும் அந்த நிலப் பரப்பை விடூதலைப் புலிகள் கைப்பற்றினர்.

தாக்குதல் படையணிகளால் கைப்பற்றப்பட்ட நிலப்பரப்பில் நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி அடுத்த தாக்குதலுக்கு தயார் நிலைக்கு கொண்டு வரவேண்டிய வேலைக்கு பொறுப்பாயிருந்தவர்கள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்து கொடுக்க மறுத்ததால், தாக்குதல் பின்னடைவை நேக்கிச் செல்லல்லாம் அத்துடன் தற்போது பிடித்த இடமும் இல்லாமல் தங்களிடமிருந்து போய்விடும் என்ற அச்சம் ஆதிரையாளின் கணவனுக்கு இருந்தது. இதனால் தானே கண்ணிவெடிகளை அகற்றும் பொறுப்பையும் செய்கிறேன் என்று சக போராளிகளுடன் களத்தில் குதித்தார். நிலக்கண்ணி வதைத் தவரக் குத்தான தரையும் எந்த முறையில் அதை எங்கு புதைத்திருக்கிறோம் என்று. ஆனால் இதில் எந்த முன் அனுபவமும் இல்லாமல், அந்த துறை சார்ந்தும் இல்லாமல் இருந்த ஆதிரையாளின் கணவன் களத்தில் இறங்கி கால் வதைத் தடுத்த அபியே கண்ணி வெடிக் குமலோகத்தான இருந்ததாது. சக போராளிகள் வதைத் தொறியில் தன்னுயிரை ஈந்தான் ஆதிரையாளின் கணவன்.

கடசை நரே சண்டையில் தனது பிள்ளைகளை அம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டு ஆதிரையாளும் களமுனகைக்கு சல்ல வணேடிய நிர் ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சண்டை உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த கடசை நரேத்தில் திக் குத் திணறி ஆளொருபக்கம் ஓடிக் கொண்டிருக்கையில் ஆதிரையாளும் தனது பிள்ளைகளின் நினைப்பாகவே இருந்தது. ஆதிரையாளர் நின்ற காவலரணம் பகுதியை நோக்கி இராணுவம் ஷலெ வீ சத் தொடங்கினான். இராணுவத்தின் பல்குழல் எறிகணைகள் வீ ச்சின் பலத்துக்கு தங்களிடம் இருக்கும் துப்பாக்கிகள் ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் தங்களையே காவலரணத்தை தாண்டி சனங்களிடம் இயக்க உறுப்பினர்களும் பின்வாங்கி ஓடுவதைப் பார்த்து என்ன செய்வதென்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்த நரேத்தில் அவளுடன் நின்ற இயக்க உறுப்பினர் "அக்கா நீங்களும் துவக்க இதில் வதைத்து விட்டு பிள்ளைகளைப் பாருங்க போங்க என்றான்", போகவும் மனமில்லாமல் நிக்கவும் மனமில்லாமல் இரண்டு மனதுடன் நின்ற ஆதிரையாளர் பார்த்து "நீங்கள் போங்கக்கா என்று அந்த உறுப்பினர் கடிந்து கொள்ள.." அடுத்த கதை பசோம துப்பாக்கியை வதைத்து விட்டு அவனை திரும்பி பார்த்து பார்த்து ஓடத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் சென்று தான் வந்த திசையை நோக்கி திரும்பி பார்த்தான். தன்னையே காவலரணம் இருந்த மரத்தடி புகைமண்டலமாக இருந்தது. தன்னையே வழியனுப்பிய சக நண்பனை நினைத்து கண்ணீர் ரோடும் மீண்டும் ஓடத் தொடங்கினான்.

ஆதிரையாளர் சன நெரிசலுக்குள் தனது குடும்பத்தை சந்தித்தபோது பசியிலிம், இருக்க இடமில்லாமலும், ஏக்கத்திலும் பிள்ளைகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிள்ளைக்கு பால் கொடுக்க பால் மா இல்லாமல் பிள்ளை பசியால் துடித்தது. இயக்கம் தங்களையே உறுப்பினர்களுக்கு கொடுப்பதற்கென பொருட்கள் சேமித்து வதைத் திருந்த இடத்துக்கு ஆதிரையாளர் தனது கடசை பிள்ளையையும் கட்டிச் சென்று, அங்கு நின்ற போரளியிடம் தன்னையே நிலமையை சொல்லி பிள்ளைக்கு கொடுக்க பால் மாவைக் கேட்டான். 'அப்படியெல்லாம் தர முடியாதக்க' என அவர் மறத்துவிட்டார். அந்த நேரம் அந்த இடத்திலிருந்து அவர் வோக்கிடோக்கியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். "அண்ண இப்பி பொதுமக்கள் இருக்கிற இடத்தில் நின்ற வோக்கிடோக்கியில் கதைக்கிறியள் ஆமிக் காரணம் இதை கவர் பண்ணித் தானே ஷலெ அடிக் கிறான்" என்று ஆதிரையாளர் சொன்னதற்கு எனக்கு எல்லாம் தெரியும் நீ உன் ர வலையைப் பார்த்துட்டு போ என்ற மதிரியான பார்வை ஆதிரையாளிடம் பார்த்துவிட்டு தனது உரையாடலை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். அடுத்த ஓர் நிமிடத்தில் ஷலெ தலகைக் கும்லே க் விக் கொண்டுவரவும் ஆதிரையாளர் பிள்ளையைத் தனது வயிற்றுக்கடியில் போட்டு நிலத்தில் படுத்துக் கொண்டான். ஆதிரையாளர் நின்ற இடத்திலிருந்து சிறிது தூரத்தில் ஷலெ விழுந்து சிதறியது. அடுத்த ஷலெ வருவதற்கிடையில் ஆதிரையாளர் பிள்ளையைத் தக்கி கொண்டு தனது குடும்பத்தைத் தேடிவிட்டான்.

பிள்ளைக்கு பாலமா இல்லலை, கையிலும் காசில்லை என்ற நிலையில் ; ஆதிரயாளின் கலியாண நேரத்தில் உறவினர்களால் அவளுக்கு கொடுத்த காசில் சிறுதொகைப் பணத்ததை தமிழீழ வடைபகத்தில் வடைப்பு செய்திருந்தாள். எங்கு போனாலும் காசு தவேபை படும். அதை கையில் எடுத்து வதைத் திருப்பது நல்லது என்ற எண்ணத்தில் மறுநாள் வங்கிக்கு சனென்றாள். "காசில்லாம் கட்பி அனுப்பியாச்சு" எடுக்க முடியாது என்று வங்கியாளர்கள் மறுத்து விட்டனர். காசு மீட்டையாக கட்பி வதைத் திருந்ததை பார்த்திவிட்டு அதை அவிட்டு தரலலாம் தானே என்று ஆதிரயாள்கடேடதற்கும்கூட, அதில்லம் கட்பியாச்சு இனி எடுக்க முடியாது என்று ஒற்றை வாரத்தையில் மறுத்துவிட்டனர் வங்கியாளர்கள்.

"இராணுவமும் ஷலெல்லால் சனங்களை ஒதுக்கி கொண்டு வாறான். இயக்கமும் ஆளையாள் ஓடித் தப்பிற் வழியத்தான் பாக்கிறார்கள். இதுக்குள்ள கிடந்தும் நாம் ஷலெல்லில் அபிபட்டத்துத் தான் சாகவணும்." என்று தனக்கு எண்ணிக்கொண்ட ஆதிரையாள் இனி இங்கிருப்பதில் எந்த பலனும் இல்லை என்ற நிலையில் சனங்களோடும் சனங்களாக ஆதிரையாள் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து இராணுவம் இருக்கும் பகுதியை நோக்கி நகரத்தொடங்குகிறாள்.

வட்டுவாகலில் வதைத்து இராணுவத்திடம் சரணடைய சனங்களோடும் சனங்களாக ஆதிரயாளும் குடும்பமும் காத் திருந்தனர். இராணுவம் குறிப்பிட்ட அளவு தொகுதியை மட்டுமே கப்பிட்டு பதிவு செய்து சோதனை செய்த பின்பே மற்றைய தொகுதியை கப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆதிரயாளோடும் சரேந்த தொகுதியை கப்பிடும் நேரமும் வந்தது. இரணுவத்தினர் அங்கிருந்தவர்களை பாலி உறுப்பினர்கள் வறோகவும், பொதுமக்கள் வறோகவும் என தரம் பிரித்தனர். தன்னுடன் களமுனையில் இருந்த பிள்ளைகள் இரணுவத்துடன் சரேந்து நின்று தரம் பிரிப்பதற்கு இராணுவத்துக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இதனைக் கண்ட ஆதிரையாளரும் கும் குடும்பத்தினராகும் இனி என்ன நடக்கப்போகாதோ எனப் பதைநினைத்து பயம் வந்தது. அங்கு நிற்கும் பிள்ளைகள் எப்படியும் என்னகைக் காட்டிக் கொடுக்கத்தான் போகிறார்கள். என்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளையும் விட்டுப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்படப் போகாதே என்ற பயம் ஆதிரையாளனை குடையைத் தொடங்கியது. "அவளவையை உன்னை இவனுகளிட் காட்டிக் கொடுத்துப் பிரச்சினைவாறத் துக்குமுதல்ல நீ யாபோய் சரணடை, பிள்ளைகளனை நான் பார்த்துக்கிறேன்" என்று ஆதிரையாளின் தாய் சொன்னாள். நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஆதிரையாளன் தானகவே கையை உயர்த்தி இராணுவத்திடம் சரணடைந்தான். ஆதிரையாளன் தனியான இராணுவக் கட்டரத்தாக்குக் கொண்டு சிலைலப்பட்டான். ஓர் நாள் விசாரணையும், பதிவுகளின் பின்பு குடும்பத்துடன் இருக்க ஆதிரையாளன் இராணுவத்தினரால் அனுப்பிக்கப்பட்டான்.

அங்கிருந்து மறுநாள் வவுனியா மனிக்பாம் முகாமுக்கு ஆதிரையாளின் குடும்பம் மாற்றப்பட்டது. எல்லோரையும் போன்று முகாமில் அவளுடைய குடும்பத்துக்கும் கட்டாரம் ஒதுக்கப்பட்டு ஒழுங்குகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களின் பின் வவுனியா முகாமில் வதைத்து விசாரணைகளை அவளுடைய பெயர் ஒலிபெறும் கியில் அறிவிக்கப்பட்டது. அடுத்து என்ன நடக்கப்போகாதோ என்ற பயத்துடன் தாயையும் கட்டிக் கொண்டு விசாரணைகளைக் கைவிட்டு இடத்துக்கு ஆதிரையாளர் சனேகர். அங்கு மீண்டும் இராணுவ அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் ஆதிரையாளின் முழுவிரங்களும் எழுதப்பட்டபின் திருப்பி அனுப்பப்பட்டாள். அவளுக்கு நடக்கப் போகும் ஆபத்தை உணராதவள், எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் எல்லாம் முடிந்துவிட்ட திருப்பியில் கொட்டிலிக்கு திரும்பினாள்.

இரண்டு நாள் கழித்து மாலநேரமளவில் ஆதிரையாள் தங்கியிருந்த கொட்டகை வசலில் சிவில் உடையில் வந்த இராணு சிப்பாய் கையில் துண்டுடன் நின்றிருந்தான். அந்த துண்டில் ஆதிரையாளின் பெயரும் எந்த கொட்டகைக்கு விசாரணைக்கு வரவேண்டும் என்ற தகவலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. தகவல் துண்டு கொண்டு வந்தவன் 'விசாரணைக்கு வரும் போது அம் மாவகை கட்டிக் கொண்டு வரவேண்டாம்' என்ற மலேதிகமான ஓர் தகவலையும் சொல்லிச் சென்றான். அப்போதுதான் அதிரையாளுக்கு தனக்கு என்ன நடக்கப் போகுதோ என்ற பயம் ஏற்படத் தொடங்கியது. பலரும் சொல்லிக் கேள்விப்பட்ட செய்திகள் வந்து அவள் காதில் மோதி கொஞ்சநேரத்தில் அவளுக்கு தலைசுற்றத் தொடங்கியது.

மலெல்ல மலெல்ல சரி செய்து கொண்டு அந்த வற்றி நாய்களின் பார்வையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

தள்ளாடி தள்ளாடி எழுந்து நின்றுகொண்டு தன்னதிரில் நின்ற வறிநாய்களின் பதிலுக்கு காத திராமல் மங்கலான இரூட்டில் யாரும் தன்னுடைய நிலையைக் கண்டு கட்டிரக் கூடாது என்று ஒருவாறாக தட்டுத் துமாறி நடபைப் பிணமாகக் கொட்டிலுக்குப் போய் சேர்ந்தாள். தனக்கு நடந்த கொடூரத் துன்பிள்ளகைக்கு முன் தாய்க்கு எப்படி சொல்லுவது என்று ஒரு மலையில் சூருண்டு கொண்டாள். தாயின் எந்த களேவிகளுக்கும அவளால் பதிலளிக்க முடியவில்லை. விம்மலும் முன்கலும் தான் அவளிடமிருந்து பதிலாகா இருந்தது. எந்த தாய்க்கும் மகளின் இந்த நிலை விளங்காமலிருக்க முடியாது. தாயும் ஆதிரையாளிடம் மறே கொண்டு எதையும் கட்டே காமல் பரெம் ச்சுடன் படுத் திருந்தாள். ஆதிரையாள் படுத் திருந்தாலும் அவளுடய நின்வைலெலாம் தனக்கு நடந்த கொடூரத் துயையே நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வவ்னுய்யா முகமலலரூந து கஹிப்பிட்ட காலத்தில வ்ளெய்யறேப ப்ோவதறிகான சந் தர்ப்பம் ஒன று ஆதிரையாளுக் கு கிடதைத் தது. முகாமலை விட்டு வ்ளெய்யறே யாழ்ப்பாணத்துக் கு சனெ றாள் . அங்கு சனெ ற ஓரீரு நாளிலே விராணை என று சலெல்லி அவள் இரூந த வீட்டுக் கதே இராணுவத் தினர் வரத் தலொடங்கினர் . மீ ண்டும் முகாங்களுக் கு அழகைக் கபபட்டாள் . விசாரணை என ற ப்யெரில் பாலியில் துனபுறுத்தல்களுக் கு உள் ளாக் கபபட்டாள் . தன்னால் மற றவர்களுக் குத் துனபுத் தலைக் கொடுக்கபட்டாது என று கஹிப்பிட்ட சில நாட்களில் குடும்பத் தையும் கட்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத் தையே விட்டு வ்ளெய்யறே யாருக் குத் தரெயாமல் நண்பர் ஓர்ுவரின் உதவியுடன் தனெ பகுகிக்கு வந்து சரே ந்தாள் .

அவள் நிழல் போல் எங்கெல்லாம் அவள் போகிறாளோ அங்கெல்லாம் அவளாகக் கான விசாரணையும் சனென்று கொண்டிருந்தது. கட்சியில் தனெபகாதிக்கும் 'நாங்கள் அரச விசாரணப் பிரிவினர்' என்று சொல்லி அவளிருந்த வீட்டு வாசற் படியில் வந்து நின்று கொண்டார்கள். அபிக் கபிகதைத் தொலபேசியையும் காட்டி இதில் உன்னபைப் பற்றிய

□□□□□□□□

Written by தமிழ்ரங்கம்

Wednesday, 11 June 2014 14:36 - Last Updated Wednesday, 11 June 2014 14:52

இல்லையா... எனப் பதவைப் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்கு அக்கறையில்லை.

எங்கள் எல்லோருக்கும் மத்தியில் இன்னமும் ஆதிரையாள்